

BU SAYIMIZDA

- Adilə Nəzər / Günəş, Ay və Mən / 3
Şahnaz Şahin / İki Şəkil / 4
Rânâ İslam Değirmenci / Gün Doğmadan Ay Balam -4- / 5
Taman Yaralı / Qarabağ Azərbaycandı / 7
Nəcibə İlkin / Bütöv Azərbaycanam / 8
Fatma Özger Bilgiç / Bir Dinlesen / 9
Səhər Xiyavi / Payız / 11
Aygün Rəhimli Akbaba / Mən / 12
Nüşabə Məmmədli / Müşgənbər Ətirli Ölüm / 13
Eluce Atalı / Azadlıq Nəğməsi / 14
Təranə Məhəmmədqızı / Başım Üstə Allah Var / 15
Yasemin Kuloğlu / Kadayıftan Nağmələr / 16
Kadriye Kırdök / Eksik Dilek / 17
Dilan Keleş / Şirin Şirin Değil Artık / 18
Fatma Sümer / Bir Yarpağın Serencâmı / 19
Arzu Hüseyin / Sənsizlik / 20
Bənövşə Mahmudqızı / Yenə Kimdir Darıxan / 21
Tamara Sadıq / Bayatılar / 22
Arazgül Rejepova / Kadın / 23
Ziba Sevindik / Gəlmədin / 24

T Ü R K A Y

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Baş redaktor Lütviyyə Əsgərzadə

Məsul katib Meryem Küçük **Sosial yayına məsul** Sona İntizar

Üz qabığı rəsmi Şəmsiyyə Hassani

E mail turkayedebiyat@gmail.com

Yanvar 2024 il 2 say 13

Günəş, Ay və Mən

Günəş elə bilir bircə o yanır,
Ay sanır təkçə o qaranlıqdadır.
Hansı duyan ürək sevinc içində,
Hansı aşiq könül abadlıqdadır?!

Mənim də günəşim ayrı dünyada,
Ayım ayrı yeri kölgələndirir.
Ulduzum min ildir dərin dəryada,
Tale, yollarımı döngələndirir.

Gözlərim bir uzun yuxu seyrində,
Dərdləri toplayıb eyləyirəm cəm.
Ölürəm zindanın zülmət yerində,
Mən özüm özümün gözətçisiyəm.

Gün kimi, Ay kimi keçir həyatım,
Sınıq-sökük qəlbim bir qəlbə dəyməz.
Ən xoş vaxtlarımdı seir saatım,
Eşqə aşiq olan vüsal istəməz.

Şahnaz Şahin

İki Şəkil

Şəkil-şəkil böyütdüm səni gözlərimdə
Sonra götürüb asdım başım üstdən
Başım üstdə iki şəkil var indi
Biri Allahımdı o biri də sən.

Biri yaxındadı, biri uzaqda
Biri istidədi, biri ayazda
İndi nə soyuqdan qorxum var
Nə çəkirəm payzdan.

Hələ də kürəyimi yay yandırır
Sinəmdə qış şaxta qovurur
Hələ də yaz gəlməmiş
Küləklər küləş sovurur.

Hələ də çərçivəsizdi şəkliniz
Sənin də Allahın da
Hələ də insaf gözləyirəm
Səndən də Allahdan da

Gün Doğmadan Ay Balam -4-

Ferhad Bey bugün tamamıyla huzurluydu. Yine de hiç ama hiç uyumamıştı... Yıllardır rüyasına giren hanımının mezarlığına bugünlerde ilk defa büyük bir coşkuyla gidecekti... Kalbine doğmuştu, heyecanlıydı.. Ama son bir vazifesi kalmıştı: Bahçeye bütün gözlerini açarak sükkûnetle baktı Bey...

Güvercin bu sabah Şîve Naz'ın önünde başını eğdi. Fakat bu eğişi tıpkı lalenin boynunu kırışı gibi mutlaktı...

Doğan'dan gelen bu doğan gündeki mutlak yazı, şöyle sesleniyordu Şîve Naz'a:

“Kati gönlün neden bu zulm ile bî-dâdâ râğıptır
Güzeller sen gibi olmaz cefa senden ne vâciptir
Senin tek nâzenîne nazenîn işler münâsıptır
Gözüm cânım efendim sevdiğim devletlü sultânım”

Şîve Naz artık her şeyden emindi: Kâinatın niçin yaratıldığından da, hangi gün için Sema'dan doğduğundan da, hangi ufuk için Ferhad'dan yetiştirildiğinden de... Ufkun kızılığında da... Gönlüne doğandan da...

Çoktan “nâr” rengi içlerine sinmiş yastıklarındaki, mendillerindeki, yazmalarındaki, dîvanlarındaki gül motiflerine baktı, baktı... ve ta annesinden bu yana; aynı incelikle, aynı gizle işlenen mor lalelerin tam ortasındaki silikmiş gibi duran gonca gül desenine minnet ve muhabbetle gözlerini açtı... İşte o an, uyandı! Asıl, hiç silinmeyen ve silinmeyecek çizgiler, bu desenlerdi.

Dem, bu demdi... Doğan'a silinmeyen çizgilerle yazacaktı... Yazısını Elif'in ona öğrettiği tüm güzel harflerle noksansız ve mutlak yazdı Şîve Naz! Aynı anda hiç yüzünü görmediği annesinin yüzüne gülümsedi, Semâ'ya bakarak...

Bala'nın yüreğinden Elif'e, Elif'ten yazıya elif elif dö-küldü harfler:

“Nazar kılmazsın ehl-i derd gözden akıdan seyle
Yamanlıktır işin uşşâk ile yahşî midir beyle
Gel Allâhı seversen bendene cevretme lutf eyle
Gözüm, Cânım Efendim, Sevdiğim, Devletli Sultânım!”

Güvercin ufka doğru mutlak yol alırken Ferhad Bey'in evindeki herkes pırıldayan bahçeye “kalplerin bildiği hakîkî gözle” tevekkül içinde uzandı. Bahçede, mor lalelerin içinde gizlenenlerle beraber, lalelerin yanlarında salınarak gülen bütün güller kıpkırmızıydı. Ve bu evin içindeki bütün canlar, bu demden sonra Serhad Boy-

larından mor taçlı güvercinin getireceği cevabı merak etmiyordu artık. Cevap belliydi!.. Cevap taşa, toprağa, havaya, suya yazılmıştı. O kalbin çizgisinde gizlenen mendilin rengine de...Gün, âşikârdı!..

Güvercin bir nefeste geri geldi, sessizce yerine kondu; orada edebiyatla ebediyen, kendine has o duruşuyla durdu... Serhad Boylarından gelen name dile geldi. Bütün ev ve bahçe namenin sesiyle taştı:

“Doğan Şîve-i ihsânın ister bir gedâyındır
Dirildikçe kapında benden ölede hâk-i pâyındır
Gerek öldür gerek ko hüküm hükümün rây râyındır
Gözüm, Cânım Efendim, Sevdiğim, Devletli Sultânım!”

Ferhad Bey yer ve gökten gelen sesi duyunca Ay Sema'nın mezarına koştu. Ay Sema'sı canını vermeden, ruhunu teslim etmeden az önce ellerini beyinin ellerinin içine koyup “bir dilek” dilemiş, dileğini erine vermişti. Sema'sı bir dilek dilemişti Ferhad'ından... O, Bey olmasına beydi ama... Bey, Ay Sema'sını her şeyden ama her şeyden çok, çok sevmişti ama... Bey, Sema'sının her dileğini yapardı ama... Bazı dilekler vardı; canlar böylesi dileklere bir başlarına el uzatamazlardı. Biliyordu Ferhad! Her şeye kâdir olan yalnız ve yalnız Rabbü'l-Âlemîn'di... Ama bugün! İşte bugün Ferhad Bey, Ay Sema'ya müjdeyi vermek için mezara koştu.

Ona, Ay Hanım'ına diyecekti ki Bey...

Çok sevdiği eşinin mezarına gelince o yiğit ve yürekli adam, gördüğü manzara karşısında olduğu yere yığılıverdi. Yiğitliğine aldırmandan yıllarca biriktirdiği gözyaşlarını döktü Ferhad! Manzara kusursuzdu: Ay Sema'sının mezarı baştan başa ortalarında kırmızı gülleri olan mor lalelerle kaplıydı.

O gece ufuk kızılığa doyarken cumbalı pencerenin dibinde, yüzü fidanlığa dönük o boynu bükük tek mor lalenin yanında; bir ucunda mor lale işli, tamamı kırmızı gülle bezeli mendili buldu Zülâl Kalfa! Cumbada kendine has yerinde ezelden ebede hayat bulan o tek laleyi huşu ile suladı, elini yılların alışkanlığı ile mendile uzattı. Kuşluk vakti için daha geceden hazırladığı sofranın baş köşesine cumbadan aldığı, o yıllardır tanıdığı hakikat mendilini koydu... Şîve Naz aylardan beri ilk kez tatlı bir uykudaydı. Ama biliyordu Kalfa, nazlı kızı seherle birlikte gül misâli uyanacaktı.

Sofrayı hazırlayınca penceredeki mor laleye bir an

baktı Zülâl ve gitti namazına durdu... Bu seferki şükür namazıydı...

Hayat, o canlı güne uyurken ufuk bir başka kızarmıştı...

Ertesi gün tan yüzünü ağartırken ömrünün rüyasını nihayet gözüyle gören bir akıncı yiğit, Serhad Boylarından Baba Ferhad'ın evine çıkageldi.

Daha ufuk çizgisindeyken bile bahçenin o hoş kokusunu içinde duyup da gün doğumuyla gözüne değen ilk hakikat, cumbalı penceredeki mor lale oldu Yiğit'in...

BİTTİ(*)

Hikayeye EK.

1.VEFA BORCU (*) (Gün Doğanda Ay Balam adlı hikaye hk.)

*Hikâyedeki şiir; Fuzûlî'nin MURABBA'sıdır. Nazım, (Üniversitede ESKİ TÜRK EDEBİYATI dersimizi veren) Halil Erdogan Cengiz Hoca'mın, 1982 yılına ait ikinci baskısı, DİVAN ŞİİRİ ANTOLOJİSİ adlı kitabından alınmıştır.

*Murabba'daki dörtlüklerin BUGÜNKÜ TÜRKÇE ile karşılıkları:

I.DÖRTLÜK:

Senin yüzünden hali perişan (acınacak, bir insan) oldum; (sen ise) perişan halimi sormadın,

Senin gamından derde düştüm; derdime derman bulma yoluna gitmedin,

Zamanım (hep) böyle mi geçsin? Ne dersin güzel hânım?

Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!

II.DÖRTLÜK:

Aşkının tuzağının tutsağı (oldum) olalı, nedense vefa görmem

Seni her nerede görsem dertlilere âşinâ görmem

Senin şifâ ve âşinâlık tarzını sana yaraşır görmem

Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!

III. DÖRTLÜK:

Vefasız feleğin yayından her an bana bin ok değer,

Kime açıp anlatayım ki derdim, kaygım, belâm (pek)

çok

Mürüvvet sana kaldı senden başka hiç kimsem yok

Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!

IV.DÖRTLÜK:

Durmadan yüreğimi yaralayarak gözümde akıp giden göz yaşlarım gibi gitme,

Madem ben seni bırakmıyorum sen de beni bırakıp gitme

Sakin çok zâlim olma; benim gibi bir mazlumu incitme

Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!

V. DÖRTLÜK:

Katı (merhametsiz) yüreğin neden bu zulümle adaletsizliğe isteklidir, düşkündür?

Güzeller senin gibi (merhametsiz) olmaz; cefa sana neye vâcip (gerekli) olsun?

Senin gibi nazlı, lâtif güzele (cefa gibi kaba işler değil) nazlı işler, lâtif işler uygundur.

Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!

VI.DÖRTLÜK:

Dertlilerin gözlerinden akıttıkları sel gibi göz yaşlarıma, aldırımıyorsun

İşin âşıklara kötülük etmek, böyle (davranmak) güzel mi?

Gel, Allah'ını seversen, kuluna cevr etme, lütûf eyle,

Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!

VII. DÖRTLÜK:

Doğan* lütfunu isteyen bir dilencidir

(Yaşadığı sürece kapında kulun, öldüğünde, ayağının toprağıdır)*

İster öldür, ister bırak (yaşat) ; hüküm senin hükmün, düşünce senin düşüncendir.

Gözüm, canım, efendim , sevdiğim, devletli sultanım!

*Hikâyede; bu son dörtlük'ün ilk iki mısra'ı, bir parça değiştirilmiştir; mısra'ların orijinali ve asıl açıklaması şu şekildedir :

“Fuzûlî* şîve-yi ihsânın ister bir gedâyındır

Dirildikçe seg-i kûyun ölen de hâk-i pâyındır”

(Fuzûlî lütfunu isteyen bir dilencidir. Yaşadığı sürece bulunduğu yerin köpeği, öldüğünde ayağının tozudur.)

Taman Yaralı

Qarabağ Azərbaycandı

İlham dönməz sərkərdədi,
Qanlı döyüş səngərdədi,
Hünər, qeyrət əsgərdədi,
Zəfər Azərbaycanındı.

Qarabağ Azərbaycandı!
Qarabağın hər yanında
Şəhidlərin al qanında,
Zəfər bayrağı sancıldı,
Şuşa Azərbaycanındı.

Qarabağ Azərbaycandı!
Yumruq kimi birləşmişik.
Kafirlərə dağ çəkmişik.
Dünyaya bəyan etdik biz.
Qələbə Azərbaycanındı.

Qarabağ Azərbaycandı!
Əldə Quran ayaqyalın,
Yanında Mehriban xanım.
Diz çökdü Bayraq asıldı.
Ağdam Azərbaycanındı.
Qarabağ Azərbaycandı!

Bütöv Azərbaycanam

Dünya boyda harayam, dünya boyda qoram mən
Xırda-xırda doğranıb, sanmışam ki, varam mən.
İçimdəki ağrıdan parçalanmış hər daşım,
Gəl məni yaxşı dinlə, mənim əziz qardaşım.
Başı min cür bəlalı, gözü qan yaşlı canam,
Parça-parça olunmuş bütöv Azərbaycanam!

Min dəfə qəsd etdilər, min cürə bəsh etdilər,
Gözlərimi gözümdən çıxarıb həbs etdilər.
Ayaqlarım bir yanda, qollarım da bir yanda,
Məndən didərgin oldu, oğlum, qızım hayanda.
Mən Göyçəyəm, Dərbəndəm, o qanlı İrəvanam,
Zəngəzuram, Təbrizəm, bütöv Azərbaycanam!

Əl tutan əllərimi biləyimdən qırdılar,
Əyilməyən boynumu neçə min yol vurdular.
Qamarlayıb aldılar, o boyda Çin səddimi,
Fəqət, bunlar əymədi əyilməyən qəddimi.
Yad əllərlə yazılmış tarixəm, "Gülüstanam",
Şəhid qanlı torpağam, bütöv Azərbaycanam!

Oğuz boylu Qorqudam, fəqət Turan elliyəm,
Əslim, nəslim Türk olub, şahənşah Türk dilliyəm.
Bayrağımın enməyən qürur, igid rəmziyəm,
Haqq-ədələt yolçusu, haqqın görən gözüyəm.
Millətimçün, xalqımçün, dilə düşən ad-sanam,
Hər yanda səsım, ünüm, bütöv Azərbaycanam.

Nizami, Füzuliyəm, Xəqani, Vaqifəm mən,
Şah İsmayıl Xətai, Hüseyn Cavidəm mən.
Hər an dara çəkilən, ərənlər ölkəsiyəm,
Otuz yeddinin ağlar qalan vətən səsiyəm.
Azadlığı uğrunda ürəyi dolu qanam,
Mən bölünə-bölünə, bütöv Azərbaycanam.

Güllələnmiş, odlanmış min əsir Qarabağam,
Laçın, Şuşa, Kəlbəcər, Füzuli adlı dağam.
Neçə dəfə soyqırım, Şamaxı, Bakı, Quba,
Yaddaşdan silinməyən, qanlı məzarlığım var.
Qan verən Xocalıyam, yaralı Ağdabanam,
Süngülərə keçilmiş bütöv Azərbaycanam.

Yetmiş il imperiyanın əsarəti altında,
İnildədi millətim neçə min dərd qatında.
Nəhayət ki, qazandım müstəqillik adını,
20 yanvar ünvanlı qan yazdı muradımı.
Amma ki, sarsılmadım, qürur adlı cahanam.
Mən Odlar ölkəsiyəm, bütöv Azərbaycanam!

Bir Dinlesen

Dinlemek kazandırır
Birçok şeyi birden öğretir
Dinlemeden öfkeye kapılmak kaybettirir.

İbrahim çok zeki ve ailesine çok düşküdü. En büyük hayali, okuyup çok sevdiği annesini memnun etmekte, annesi İbrahim'i doktor olarak görmek isterdi.

İbrahimin annesi: "Şifa bekleyene şifa ol, yardım isteyeneye sen koş, gönül kırmadan bu kutsal mesleği sev ve hakkını ver. Vatanıma, bana faydalı ol, düşersek elimizden tut, herkesime yardım et İbrahim'im." derdi. Kendince yaşlılığını düşünürdü...

Yıllar hızlı geçen zamanla yarışır, İbrahim de çabuk geçen yıllarla yarışı başarıyla kazanır ve annesini mutlu etmek için tıp fakültesini kazanır, başarıyla okulunu tamamlar ve ilk yılda TUS'u başarıyla verir ve hayalindeki cerrahi bölümünü kazanarak asistanlığa başlar...

Cerrah olmak bazıları için çok zor olsa da... İbrahim cerrah olmaya çoktan gönül vermişti. Bazen bir ameliyat dakikalarını alır, bazen de bir ameliyat saatlerce sürer, beklenmedik kötü sürprizlerle karşılaşılırdı. "Ne aradık, ne bulduk..." olurdu. Bu kötü sürprizler İbrahim'i üzer ama İbrahim işine her gün daha çok sarılırdı.

İbrahim büyük bir şevkle saatlerce ayakta çalışır, tüm dikkatini yaptığı işine verirdi. Yüreğiyle, bilgisiyle, ellerini en güzel şekilde kullanırdı. Saniyelerin, dakikaların bilincinde idi. Bir hekim olarak her hastasını çok sevdiği annesi gibi düşünür, ona verdiği sözünü hatırlar bütün hünerini göstererek mesleğinin hakkını vermeye çalışırdı...

İbrahim için ameliyat çok önemliydi. Çünkü İbrahim kendince ameliyatı iki dünya arasındaki bir koridor gibi görürdü. Koridorun bir ucunda bu dünya, diğer ucunda diğer dünya...

Hayata tutunmak isteyenlerin elinden tutabilmek, onlara Yaradan'ın verdiği zekâyla yardımcı olmak mutlulukların en büyüğüydü. Diğer yanda dünyası kötü bir haberle çöken bir bireyi kollarından kurtarmak, onun sağlığına kavuşmasına yardımcı olmak güzel bir duyguydu, onur

verici, gurur vericiydi, mutlulukların en yücesi, en güzeliydi...

Ailesine düşkünlüğü, İbrahim'i duygusal ve evcimen bir kişilik yapıyordu. Gelecek için huzur dolu bir yuva kurmayı hayal ederdi...

Bir gün hastane yemekhanesinde bir bayan dikkatini çekti. Güzel, alımlı ve çekiciydi. Hemen işe koyuldu, bayanı araştırdı, dâhiliye asistanlarından Özge Hanım'la kantinde bir yolunu bularak tanıştı...

Fırsat buldukça İbrahim, Özge Hanım'la bir araya geliyor konuşuyor, geleceğe dair planlar yapıyor, her gün daha çok seviyordu Özge Hanım'ı. Heyecanı artıyor, bazen eli ayağı titriyordu bu durumdan...

Özge Hanım, İbrahim'in, mesleğine aşkını kısıksansa da artık o da İbrahim'e karşı boş değildi. İbrahim'le yaşadığı her an Özge Hanım'ı da mutlu ediyordu...

Geçen günler, yeşeren aşkı besliyordu, artık boş zamanlarda dışarıda buluşuluyor ve aşkın titrettiği bedenleri İbrahim ve Özge yaşıyordu...

İbrahim ilk kez yüreğinin bu kadar çarptığını, bedeninin ilk kez kontrolünden çıktığını biliyordu. Çok beklemeden Özge Hanım'ı annesine anlattı...

İbrahim'i çok seven annesi, İbrahim'in sevincine ortak oldu, "Yanımdayım oğul yeter ki sen mutlu ve huzurlu ol canım oğlum." dedi.

İbrahim her hastasına çok önem verdiği ve mesleğinde de başarılı olduğu için, bütün hastaları İbrahim'i çok severdi. Hekim arkadaşları da İbrahim'i çok severlerdi, kiskanenlar hariç özellikle de Dermatolog Mehmet Bey... Çünkü Mehmet Bey'de Özge Hanım'a âşıktı ve bunu bilen Özge Hanım, İbrahim'i tercih etmişti...

Bir gün, başarılı bir ameliyat sonrası bakımlı güzel bir hastası İbrahim Bey'e çok güzel bir buket çiçek yaptırır, bir de yanına tatlı alır hastaneye Doktor İbrahim'i görmeye, ona teşekkür etmeye gelir.

Cerrahi servisine çıkar, hemşire hanıma İbrahim Bey'i sorar. Fatma Hemşire, İbrahim Bey'in vizitte olduğunu söyler.

İbrahim Bey viziti tamamlayıp Özge Hanım'la bir kahve keyfi düşünür, sonraki ameliyatlarını kafasında planlar.

Elindeki çiçeklerle merdivenlerin başında Doktor İbrahim'i bekleyen hastayı gören İbrahim Bey: "Nasılsınız Aysel Hanım, çok iyi görünüyorsunuz." der.

Aysel Hanım karaciğer kanseri korkusuyla ilk İbrahim Bey'e geldiğinde, dünyası başına yıkılmış, ölümün o acımasız yüzüyle karşılaşmıştı, acılar içindeydi...

İbrahim Bey'in sıcak ilgisini, hastalarına olan düşkünlüğünü methini önceden duymuştu. Zengin ve güzel olan Aysel Hanım güvenebileceği doktora gelmiş, ameliyat olmuş ve ameliyatı çok iyi geçmişti.

Ameliyat sonrası tıbbî bakımı, pansumanları dikkatlice takip eden İbrahim Bey bu ameliyatta da çok başarılı olmuştu Rabbinin yardımıyla...

Aysel Hanım: "Doktor bey önce Allah sonra sizin sayenizde ben çok iyiyim." der. Elindeki tatlı ve çiçekleri İbrahim Bey'e uzatır.

İbrahim Bey, tatlıyı beraber ziyaret yaptığı hemşiresine uzatır: "Arkadaşlarınızla yiyin ben diyeteyim." der. Çiçek buketini eline alır, Özge Hanım'ı düşünerek gülümser: "Teşekkürler Aysel Hanım zahmet etmişsiniz, biz doktor olarak görevimizi yaptık, sizi böyle sağlıklı, mutlu görmek en büyük hediye bize." der.

Merdivenden beraberce çiçek demetiyle inerler. İbrahim Bey kendisine teşekkürüne gelen hastasına kibarlık olsun diye onunla sohbet ederek otoparktaki arabasına kadar eşlik eder. Arabanın yanına gelinir ve Aysel Hanım, İbrahim Bey'e büyük bir saygıyla, ona ikinci hayatı vermiş gibi düşündüğü için sarılır teşekkür eder tekrarlayarak... "Her şey için tekrar tekrar teşekkürler doktor bey..." der.

İbrahim Bey de: "Görevimiz efendim, görevimiz!" der elindeki çiçeklerle sarılır... Aysel Hanım aracına biner. O sırada otomobilini park etmiş, işe geç kalmış Özge'yi onları izlerken görür ve şaşırır. Özge Hanım fark edildiğini anlar anlamaz oradan hızlı ve kızgın bir şekilde uzaklaşır.

İbrahim, hastasına yansıtmadan vedalaşır. Servise gelir çiçekleri odasına bırakır. Özge Hanım'ı arar, telefona cevap vermeyen Özge Hanım'a gider.

"Özge konuşalım, ne olur, yanlış anladın." der fakat Özge Hanım fırsat vermez polikliniğe gider hasta muayenesine başlar.

İbrahim Bey ameliyathaneye gider işine morali bozuk bir şekilde başlar. Uzun ve çok yorucu bir günü nihayet bitirir. Özge Hanım'ı arar ama bir türlü Özge Hanım'a ulaşamaz ve evine gider.

Gece huzursuzluğundan uyuyamayan İbrahim Bey sabah hastaneye gelir gelmez Özge Hanım'ı arar ve nihayet bulur ama istemediği bir şekilde... Özge Hanım sabah kahvesini Dermatolog Mehmet Bey'le içiyor, sohbet ediyordu.

İbrahim kırılmış, üzülmüştü hemen oradan uzaklaştı, servisine gidip işine koyuldu...

Akşam mesai bitimine yakın hemen Özge'nin odasına gitti. Konuşup, konuyu aydınlatmak ve sevgisini dile getirmek istedi.

Odanın kapısını çalıp girdi odaya Özge Hanım ve Dermatolog Mehmet Bey koyu sohbette... İbrahim: "Özge canım konuşmamız lazım, lütfen bana açıklama fırsatı ver, ben masumum..." der. Özge, İbrahim'i, Mehmet Bey'in yanında kırıcı bir şekilde tersler ve... "Hayır gerek yok." der.

Gururu, hassas yüreği incinen İbrahim bir açıklama hakkı bile vermeyen Özge'ye çok kırılır ve idareye iner senelerdir işine olan bağlılığından kullanmadığı senelik iznini yazar, hastaneden ayrılır ve memleketi Çorum'a gider. Annesiyle, sevdikleriyle hasret giderir.

Özge'yi tekrar tekrar arar ama telefonları cevaplayan olmaz. İzin biter bitmez annesiyle, sevdikleriyle vedalaşır... İbrahim hastaneye, işine büyük bir şevkle gider...

Sevinçli bir şekilde önüne gelene "Günaydınlar!" der. Özge'nin odasına doğru gider. Kapıyı tıklar, odaya girer. Yine Dermatolog Mehmet Bey'le Özge'nin kahve keyfini görür. "Günaydınlar, Özge biraz konuşalım lütfen..." Özge: "Konuşmaya gerek yok, biz Mehmet Bey'le kendi aramızda söz kestik İbrahim." der. Duyduklarıyla sarsılan, kırılan, bir açıklama hakkı bile vermeyen kadını unutmak için rapor alır, hastaneden ayrılır, hastane değişikliği için müdürlüğe gider...

Bazı hataların kaybı

Bir ömrü kaplar, telafisi yoktur!

Səhər Xiyavi

Payız

Yaranış təsbehi qırıldı o gün
qoca tanrının şaşqın gözləri önündə
qırıqlarım səpələndi pərəm- pərəm,
dağlara, dərələrə, dənizlərə...
uzun illər di uçuram dəli küləklərin qanadında
yurdsi- yuvasız
toplaya bilmirəm qırıqlarımı
ipə, sapa çəkmək üçün özümü
Şeirə doluram,
Şeir yazıram
qırıqlarımı toplayıram varaqalara
pənahlanıram kitablara
yox...ola bilməyir,
olmayır...olmayır
tapılmayır qitələrim
Bütünləşmir bu yarımçıq pazel
san ki ömür boyu yarı can,
baş yazım di uçmaq,
səfil, sərgərdan.
qaçıram... qaçıram
çatanmıram özümə
uçuram param-parça
yalqız - yalqız
ikinci adım "payız".

Aygün Rəhimli Akbaba

Men

Yamanca dolmuşam qara bulud tek,
Her derde ağlayan gözde yaşam men.
Susduğuma baxma, içim göyneyir,
Düşünme nadanam, qelbi daşam men.

Her addımı quyu, her yanı yalan
Torpağı yağıda, yuvası talan.
Sağını solunu deyişik salan,
Yönünü itiren تنها başam men.

Artıq gözlerimin önü torlanır.
Ürek eşq esiri olub korlanır.
Eleyim-xelbirim göyde fırlanır,
Gederi qonağam eliboşam men.

Rehimli illerin qeherin udub.
Şirin bal adıyla min zeher dadıb.
Feleyin kimese qezebi tutub..
Qurunun oduna yanan yaşam men

Müşğənbər Ətirli Ölüm

Bu səhər başqa bir səhər idi. Bu səhər erkən açılmışdı. Hətta, deyərdim ki, bu səhərin gecəsi olmamışdı. Hamı harasa tələsirdi. Kəs qapısından çıxar- çıxmaz, tanıdı, tanımadı bir- birinə bu sualı verirdi:- Gedirik? Həqiqətən rəsmi səfərbərlik elan olundu?. - Hə ey,hə,ay qardaş,qulağımla eşitdim!... - Ay səni xeyir xəbər olasan!- deyib, hər kəs öz ərazisinə yaxın olan Hərbi Komissarlığa tələsirdi ki,vaxt itirmədən, birincilərin cərgəsində olsunlar. 27 sentyabr 2020- ci il milyonların səbirsizliklə gözlədiyi İkinci Qarabağ müharibəsinin başlanmasına Ali Baş Komandan əmr vermişdi. Bu xəbər xalq üçün müharibə xəbəri kimi səslənmədi. Bu xəbər toy- bayram, qisas,azadlıq, cəngi kimi səs- səda saldı. Cavanlı, qocalı, ahıllı, az yaşlı, qadın, kişili hamının bir amalı var idi, Qarabağa azadlıq!. Elə ilk gündən maşın karvanları, əsgərlərimiz, könüllülərdən ibarət dəstələr Qarabağa yollandılar. Bu səfər başqa səfərlərə bənzərmirdi- bu səfər ölüm qoxusu saçan səfər idi. Ancaq bu ölüm qoxusu müşğənbər ətirli idi. Hər kəs bu ətri ,bu qoxunu dadmaq üçün tələsirdi, qabağa düşmək üçün yarışa girirdi. Axına düşənlər gülə- gülə,sevinə- sevinə uğurlarını” əsgər marşı” oxuyaraq qeyd edirdi. Sevinirdilər ki, Vətən oğlu olduqlarını təsdiqləyəcək, qələbəyə gedən yolda iz qoyacaqlar. Gecə yarısı döyüşçülər Qarabağa-Suqovuşan bölgəsinə çatdılar. Vaxt itirmədən döyüşçülər komandirlərinin əmrini yerinə yetirərək qruplara bölündülər. Təcrübəli hərbiçi dəstələrdən hansı hücum mövqeyində, hansı müdafiə xəttində ,hansılar düşməne çaşdırıcı həmlələrlə atəş açacaqlarının təlimatını verdi. Hər kəs diqqətlə düşmən səngərini izləyirdi. Sakitçilik idi. Səs- səmir yox idi. Qəflətən ,heç kəsin gözləmədiyi halda bir fişəng atıldı. Hər tərəf nura boyandı gözqamaşdırıcı işıq əsgərlərin tutduğu mövqeyi günəş işığı kimi işıqlandırdı. Komandirin amirane səsi eşidildi: - Yerlərinizi cəld sürünərək dəyişin! Hücum hazır olun! Əmri dərhal yerinə yetirib,döyüş vəziyyəti aldıq. İlk atəş ermənilər tərəfdən gəldi.Onlar işıqlandıraraq təyin etdikləri, əvvəl

tutduğumuz mövqələrimizə atəş açırdılar. Biz isə atəş gələn tərəfə həmlələr edirdik. Birdən haradansa 4 tank çıxdı və sürətlə üstümüze şığıdı. İlk döyüşümüz olmasına baxmayaraq artıq hər kəs öz işini bilirdi.Dəstəmizdə yeddi, səkkiz nəfər döyüşdə olmayan gənclər var idi Onlardan başqa, hamımız Aprel döyüşlərində, Tovuz döyüşlərində olanlar idi. Hətta, komandirimiz Birinci Qarabağ müharibəsi iştirakçısı idi. Çox təcrübəli idi. Erməni xislətini beş barmağı kimi bilirdi -Əsgər, tankları hədəfə al! Həmid dərhal alıcı quş kimi düşmən tankını alışırdı. Bunu gören əsgərlərimizdə bir özgüvən,ruh yüksəkliyi yarandı.Qızgın döyüş başladı. Hər şey unuduldu.Həyat döyüş meydanından ibarət oldu. Hər kəs uzun illərin qisasını almaq üçün körpələrimizi ağaca mis-marlayıb, qanın axmasına baxıb həzz alan, 6 aylıq körpənin dərisini soyduqca çıxırıb ağlamağına qəhqəhə çəkib gülən,körpənin axan qanından, dodaqlarının kənarlarına yayıla- yayıla bir qaşığı içən balayanların it kimi dillərini çıxarıb necə o at dodaqlarının kənarlarını yalamasını yadlarına salan əsgərlərimiz coşmuşdu.Allahdan bir möcüzə istəyirdilər ki,qolları o qədər uzansın ki,erməni digələrini girdikləri köztəpək deşiklərindən çıxarıb, ciyərlərini söksünlər,gözlərini dəlib ayaq altına atsınlar Onların yalvarışlarını, diz çökmələrini görməkdən çox şirin arzuları yox idi. Artıq bir saata yaxın idi ki,döyüş gedirdi.Atəş səsləri qulaq batırırdı. Peşəkar komandirimizin səlist, düzgün göstəriş, verdiyi əmrləri sayəsində hələ itkimiz yox idi. Amma, yaralılarımız var idi. Döyüşçülərimizdən yaralı olanlar isə, sanki, yaralandıqlarını hiss etmirdilər, əzmlə döyüşə davam edirdilər. Hava işıqlaşdı. Döyüş mövqeyimiz o qədər də əlverişli deyildi. Səngərimiz də elə dərin səngər deyildi. Durduğumuz yer açıqlıq idi. Biz qərar tutduğumuz yerdən təxminən 50 metrlik məsafədə meşə var idi. Amma, ora çəkilməyi düşünmürdük Çünki, bu böyük risk idi. Orada erməni separatçıları pusquda dayana bilirdilər. Ermənilərin tutduğu döyüş mövqeyi yüksəklikdə idi. Onlar bizi ovuclarının içi kimi seçirdilər. Biz o

yüksəkliyi hava tam işıqlaşmamış götürməyiik:-
deyə ,komandır öz- özünə danışmış kimi yarı
pıçılıtlı səsle öz düşüncəsini əsgərlərlə paylaşdı.
Birdən ilk dəfə tutduğumuz mövqeyə bomba at-
dılar. Toz dumana qarışdı. Bombanın gurultusun-
dan heç nə eşidilmədi. Komandır atəş əmri ver-
di. Hər iki tərəf fasiləsiz atəş açırdı. Od göydən
yağırdı. Komandirimizin həyəcan keçirdiyi açıq
görsənirdi. Birdən ermənilərin atəş istiqaməti
dəyişdi. Əks istiqamətə atəş açmağa başladılar
Səs-küy qopdu. Komandır özü qabağa sıçraya-
raq hücum əmri verdi. Səngərdən çıxıb sürünərək
təxminən 20- 25 metr bizdən qabaqdakı boş
erməni səngərinə tərəf süründük. Səngərə ça-
ta-çatda ermənilər ikinci bombanı atdılar. Bom-
ba qarşımızda partladı. Bu dəfə canımızı qurtara
bilmədik. Dörd şəhid əsgərimiz 13 yaralımız var
idi. Ermənilər qərar tutduğu yüksəklikdə isə hiss
olunurdu ki, əlbəyaxa döyüşlər gedir. Komandi-
rin ötkəm səsi eşidild -Yaralıları və şəhidlərimizi
yerləşdirin səngərə? Yaralı əsgərlərimizin əksə-
riyyəti özü səngərə tərəf süründü. Yüksəklikdə
əlbəyaxa dava dayanmışdı. Güllə səsləri gəldi.
Yüksəklikdə döyüş gədirdi. Birdən keşik dəstə
komandirinin cingiltili səsle “Meşə istiqamətinə
atəş” deyə bağirtisi eşidildi. Meşədə pusquda
duran ermənilər yüksəklikdəki separatçılara yar-
dım getməyə cəhd göstərdilər. Döyüşçüləri-
miz bir gözqırpımında onların tifaqlarını dağıdıb,
göz açmağa imkan vermədilər. Yenice üfüqdə
günəş çıtlayırdı ki,onun qırmızı şəfəqlərilə birgə
üç rəngli bayrağımız yüksəkliyin başında, dərə-
dən aşağı fırladılan erməni bayrağını əvəz etdi.
Dalğalanan bayrağımızı yüksəklikdə görə kom-
mandirimiz əllərini fərəhlə yanlara açaraq, bir az
kövrək və fərəh dolu səsle qışqırdı “Strategiya-
mız baş tutdu” Sonradan bildik ki, biz separatçı-
ların başını qatırmışdıq Xüsusi təyinatlı əməliyyat
dəstəmi arxa tərəfdən nəzərdə tutulan strategi-
yamızı həyata keçirməyə cəhd edirmişlər. Günəş
şəfəqini yaymağa başlayanda,artıq komandiri-
miz mərkəzə məruzə edirdi:- Əməliyyat uğurla
baş tutdu! 3 oktyabr. 2020 ci il tarixində Qara-
bağda gedən döyüşlər nəticəsində Azərbaycan
Silahlı Qüvvələri tərəfindən Suqovuşan işğaldan
azad edildi. Üç rəngli bayrağımız Suqovuşan
üzərində dalğalanır! Suqovuşan azaddır! Qara-
bağ Azərbaycandır!

Eluca Atali

Azadlıq Nəğməsi

Çeçen mücahidi
azadlıq nəğməsi oxuyur
rus dilində!
Düşünürəm, görəsən, neçə kilometr qalıb
mücahidin azadlığa çatmasına?
Çaşma dostum,
bu bir riyazi məsələ deyil...
At əlindəki kilometr sayğacını!
Boş əlinlə dur bu yolum
başlanğıc nöqtəsində
Bax irəli, lap irəli,
sil eynəyindəki dumanı, tozu.
Yaxşı bax gedən mücahidin addımlarına.
Təyin et onun sürətin
öz içindəki haqqın
Mütləq ölçüsüylə!..
Yalnız onda hesablaya bilərsən
mücahidin mənzilinə çatacaq
O müqəddəs nöqtəni!..
.....
Mücahid yerində addımlayırdı
durduğu dairə içində...

Tərənə Məhəmmədqızı

Başım Üstə Allah Var

Mənzilim hara, bilinməz,
Gözüm arxada qalıbdı.
Məndən keçib gedən günlər,
Ömrümü məndən alıbdı.

Gecədimi, gündüzdümü,
Bilmirəm sağ, sol hansıdır.
Bu dağdımı, o düzdümü,
Cığır hansı, yol hansıdır.

Bu qələmim, bu dəftərim,
Əllərimi şeir yazan.
Bu dünya məndənmi itib,
Mənəmmi dünyada azan.

Yolu, səmti itirmişəm,
Hər addımda min günah var.
Bircə onu bilirəm ki,
Başımın üstə Allah var.

Kadayıftan Nađmeler

Tacı tahtı sözlüklerde aramaktan iflahı kesilmiş bahtımın.
Harfler yanmış daktiloda, mektup ahengine denk bir bakış.
Gayrete âşıkmiş kader, sizlere ömür! Geçim müessesesi evler...

Saçlarında mumdan mesneviler yüzüyordu mihr ü Banu'nun
Mutemet işiydi bu, gelir gider tablosuyla elde var hiçlik.
Sermayemiz, borsadan arsaya hisseli yaşam alanı inşa- at!
Şiire ne bundan, terbiye edilmeyi beklerken maymunlar?
Muz kabuğu ve üzüm, altın sarısı yeşil çay, baruthaneden.

Dumanlar içinde bir ses, taştan su çıkaran tiz perdeler.
Hiçbir sükûta benzemeyen bir beste, sensizlik çeşmesi.
Derelerden kente yürüyen testi ve kırılmayan pür neşesi.
İçinde şimşirden tarak, içinde Kuzguncuk, sedef oyma aynalar.

Çaresi aşkın, akmakmış su gibi, gönlün gittiği yere deli divane.
Dert pir imiş başa, abdestini gözyaşından almış derman.
Baklavadan işittim, şiire geçmeden tekerleme dizerken.
Samanlık seyrandı, kuyular Yusuf, nağmeler kadayıftan.

Eksik Dilek

Güneş ilk ışıklarını sabahın tembel karanlığını kovar-casına etrafa salıyordu. Üşüten serinlik yerini hafif bir ılıklığa bıraktı. Toprağı kaplayan yeşil örtünün üzerindeki şebnem taneleri güneş vurdukça yüzeyden göğe buğular yayıyor, sabahın ilk saatlerinden beri ötmekten bıkmayan horozlar son çığırtmalarını da tamamlıyordu. Yeni bir hayat, yeni umutlar etrafa yayılıyordu. İnsanlar önlerine kattıkları birkaç hayvanla tarlalarına, bağlarına, bahçelerine doğru yola çıkmışlardı bile. Çoktan günün telaşı başlamıştı. Çalışanların arasından bir kertenkele dakikalarca beklediği kelebeği bir atlayışta ağzına almış, karın doyurma telaşı ile yemeye başlamıştı. Birkaç dakika önce çiçekten çiçeğe uçan rengarenk kelebek kertenkelenin güçlü çenesinde bu akıbetin şaşkınlığı ile cebelleşiyordu. Cılız çırpınışları hiçbir işe yaramadı. Bu sonu beklemiyordu aslında. Acizce yakalanmıştı sinsi kertenkelenin vahşi çenesine.

İnsanlar da böyle değil miydi? Her sabah yeni gün, yeni umutlarla başlar ama beklenmedik acı sürprizlerle sonlanabilirdi. Pervasız esen rüzgarların götürdüğü kum taneleri misali sürüklendiği yerlerde akıbetine razı olurdu insan da. Bu son, bazen zenginlikler ve güzelliklerle dolu okyanus, bazen kuru bir dere yatağı, bazen de uçsuz bucaksız bir vadi olabilirdi.

Bu çarkın müdavimlerinden Aynur, günün ilk saatlerine yetişememişti. Halen yatakta miskin miskin kıpırdanıyor, uykunun sinsi ağırlığını bir türlü üzerinden atamıyordu. Çığırta bir ses tahta parmaklıkların direklerini yaladı, loş, karanlık odalardan süzülüp kadını ürküterek kendine getirdi.

- Aynur! Aynur!

Bu kambur yürüyüşlü kadın kaynanasıydı. Çalışmaktan eti ile kemiği arasında yağ kalmamıştı. Kuru, cılız bedenini dermansızlıktan zor taşıyordu. Sesinin yerine ulaşmasını beklemeden kırık merdivenlerden tırmanmaya başladı. Aynur sesin ürkütücülüğü ile uykusunu kovmaya çalışıyor, toparlanıyordu. Ama nafile bir türlü o gücü kendinde bulamıyordu. Son günlerde çok ağırlaşmıştı.

Bedeniyle akıllı farklı çalışıyordu sanki. Önünde tepe gibi büyüyen karnına baktı.

- İnşallah... İnşallah sen de yüzümü kara çıkarmazsın. Tek umudum sen kaldın, sen de...

Sözünü bitiremedi. Kapı sonuna kadar açıldı. İçeri dolan ışık demetinin arasından bir kadın karartısı odayı kapladı.

- Kızım bu ne uykusu böyle? Deliğinde porsuk kalmadı çıktı. Gün tepeye vardı. Ahırda hayvanlar açlıktan böğürüyor, Tembel Cemal bile tarlayı buldu. Siz halen miskin miskin uyumaktasınız.

Kalkın! Sabahın beti bereketi kalmadı. Er kalkan yol alır, er evlenen döl almış. Onca iş kaldı tarlada.

Yaşlı kadın ardi arkası kesilmeden konuşuyordu. Aynur soluğu ocağın başında almış, çaydanlığı ateşe koymuştu. Kaynanasına döndü. Halsiz, cılız bir sesle:

- Ana, bugünlerde hiç halim yok. Herhal günüm yakın. Elim bir işe varmıyor. Arada bir de sancılanıyom.

- Siz gençler bir hoşsunuz. Biz çocuklarımızı tarla sürerken, ekin biçerken, harman kaldırırken doğurduyduk. Sizininki tembellik, miskinlik.

Sonra durdu kadının önünde yükselen tepe gibi çıkıntıya baktı.

- Allah verede bu da kız olmaya.

Aynur elindeki tepsiyi yere düşürmemek için çaba sarf etti. Sanki başı dönmüştü. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmış, bütün vücudunu bir titreme almıştı.

- Allah etmeye ana, dedi biraz umutsuz, biraz yalvarırcasına.

Odaya gözlerini ovarak Davut girdi. Konuşmaları duymuştu ki o da ekledi.

- Bu sefer oğlan olacak ana. Boşa mı Telli Baba'ya kurban kestik, adak adadık? Hem rüyasını gördüm ben onun. Oğlum olacak.

İki kadın da inşallah der gibi birbirlerine baktılar. İkinin de bakışlarında şüpheyle karışık yakarış vardı. En büyüğü on altı yaşında dört kız çocuğu dizildi sofranın başına. Her biri doğduğunda bir yas havası esmişti evde. Sonra kabullenmişlerdi bu istenmeyen bebekleri. Atacak değillerdi elbet. Ama er adamın da er evladı olur derlerdi. Ocağı sürdüren de er evlattı geleneklere göre. Böyle düşünüyordu herkes, herkes gibi Davut da. Bu sefer emindi, oğlan olacaktı. Hislerinde yanılmazdı. Adaklar adamıştı çevredeki bütün yatırlara. Hayaller kuruyordu şimdiden onun üstüne. Hazırlıklar yapıyordu. İdealleri hep o erkek evlat içindi. Sofrada çıt çıkmıyordu. Sanki herkes aynı şeyi düşünüyordu. Davut irice bedenini oturduğu yerden geriye doğru dikleştirdi. Güneş yanığı, çizgili esmer yüzünde gülümseme peyda olmuştu. Derin bir nefes aldı. Herkes onun ne diyeceğini merak etmiş dikkat kesilmişlerdi.

- Ana! Aşağı bayırda kavaklı tarla var ya! O tarlayı doğar doğmaz oğlana verecem. Herkesin haberi ola. Huzurunuzda söylüyom. Kimse itiraz etmesin!

Kızlar birbirine baktılar. Hiçbir şey anlamadıkları belliydi. Aynur sofraya uzattığı elinin havada kaldığının farkında bile değildi. Dondu bir müddet, konuşamadı. Sonra "doğmayan çocuğa don biçilmez derler. Hele bir doğsun. Oğlan olursa istediğini yap. Şimdiden ne olacağını bilemeyiz, diyecek oldu fakat cesaret edemedi. Bu iri kıyım adamın celallenmesinden oldu bitti korkardı. Ya oğlan olmazsa... O zaman ne yapardı? Kaynanasının, köylünün, ya bu adamın dilinden nasıl kurtulurdu? Sanki herkes onu

konuşuyordu. Doğuracağı çocuğun cinsiyetini bekliyorlardı. Köy çeşmesinin başında bile kadınlar arkasından; “Allah vere de gene kız olmaya. Bu yaşta çektiği bunca sıkıntıya değe,” diye konuşuyorlardı. Aile fertleri, komşular, köylü hep onun doğum telaşındaydı. Herkes aynı şeyi düşünüyordu; “ya kız olursa... Gene onca emeğine yazık olur.” Evet onca emek... Aynur’un dokuz ay çektiği sağlık ıstırapları... Bunları da bastıran iç ıstırapları... Umutsuz bekleyişi... Kız doğarsa etrafa, kocasına, kaynanasına, vereceği cevap ve umduğu son... Bütün bunların girdabında boğuluyor, boğuluyordu. Dört kız çocuğunu dünyaya getirmenin bütün suçu onun omuzlarındaydı. Nasıl bir suçtu bu? Suç onun muydu? Yoksa insanların at gözlükleri ile baktıkları pencereden gördükleri bu kadarcık bir dünyanın kısır ürünü müydü? Dördüncü kızının doğduğu günü hiç unutamıyordu. Sanki dünya yıkılmış da altında kalmıştı. Evrenin bütün meşakkatleri, sıkıntıları onun omuzlarına binmişti. O günden sonra bu zavallı kadın kocasının da yanında değersiz bir varlık gibiydi. Etraftan da ona acıyarak bakıyorlardı. Ta ki bu çocuğa gebe kalıp yeni umutlar taşımaya başlayana dek. Bu son zamanlarda Davut, oğlan doğuracak umuduyla çok ihtimam gösteriyordu Aynur’a. İşte en çok da bu korkutuyordu onu. Allah bilir ya, dokuz ayın bitip de bu çocuğun doğmasını istemiyordu zavallı kadın. Bu sonu meçhul gebelik hep sürsün, belirsiz son hiç gelmesin istiyordu. Bir daha kız doğurmanın sonuçlarına asla katlanacak gücü yoktu. İdam mahkumunun ipi beklemesi gibi bir şeydi bu. Ev halkı sofranın başından dağıldı. Her biri bir işin başına koyuldu. Aynur da önüne kattığı karakaçanla tarlanın yolunu tuttu. Akşama kadar karakaçan önde o arkada tarladan eve buğday çuvallarını taşıdı. Davut yükledi eşeğe, o sürdü eve. Güneş dağların doruklarından kaybolmaya başlamıştı. Aynur son yükü de taşıyordu. Artık dermanı da kalmamıştı. Kan ter içinde az ilerideki ulu çınarın gölgesine yetişmeye çalıştı. Dinlenmek, biraz serinlemek istedi. Zar zor adımlarını sürüyerek vardı ulu çınarın gölgesine. Kendini yeşil çimenlere attı. Karakaçan yol boyu ilerliyordu. “Gitsin nasıl olsa yetişirim,” diye geçirdi içinden. Serin havayı ciğerlerine doldurmak istercesine derin bir nefes aldı. Sırtını çınarın gövdesine dayadı. Bütün vücudu külçe yığını gibi kalmıştı oturduğu yerde. Her bir tarafı ağrıyor, yorgunluktan lime lime oluyordu sanki. Karşı kavaklığın arasındaki patikadan bir kadın kendine doğru geliyordu. Yaklaştıkça kim olduğunu çıkartabilirdi. Kadın Aynur’u görünce ulu çınarın gölgesine doğru yöneldi. Sırtındaki ot demetini yere attı. Aynur’un yanına oturdu.

- Nasılsın Aynur bacı? Pek bitkin görünüyon. Seni görünce iki laf edek diye döndüm.

- İyiyim. Biraz soluklanayım diye oturdum da. Karakaçan da uzaklaştı. Ben kalksam iyi olur.

Aynur kalkmaya hazırlandıkça kadın lafları arka arkaya sıralıyordu.

- Günün de yakın görünüyor. Allah vere de bu sefer oğlan ola. Davut düğün bayram eder. Karşı geçeden Haydar ağanın Züleyha’yı bilirsin. Beşinci kızı doğurduydun geçen yaz. Kocası ille de oğlan isterim diye çok dövündü ama umudu kesti. Geçenlerde Züleyha’nın üstüne kuma getirmiş. Yukarıdaki dağ köylerinden birindenmiş kız. Yüklü de başlık vermiş. On altı yaşında diyorlar kıza. Güzelceymiş de. İki gün düğün yaptılar.

Aynur sıkışmış kalmıştı. Gidemiyor, oturamıyor, ne yapsa bu kadının elinden kurtulamıyordu. Birden gözü kararı. Olduğu yere yığıldı. Şiddetli bir sancı bütün vücudunu kaplamıştı. Acı içinde kıvranıyordu. Yanındaki kadın etraftan vardım istiyor, avazı çıktığı kadar bağıriyordu. Yakın tarladaki kadınlar koştu geldi. Mesele anlaşılmişti. Erkekler yaklaşmadı. Üç beş kadın Aynur’un başında toplandı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Köyün ebe kadını alıp geldiler yakın tarladan. Ebe diğer kadınları hastanın yanından uzaklaştırdı. Aynur daha önce çekmediği acıları çekiyordu. Çocuğun doğacağından umudu kesmişti. Ölümle yaşam arasında ince bir çizgideydi sanki. Doğrusu o ince çizgiyi aşırıp sonsuz huzura kavuşmayı yeğliyordu. Ebe kadın pek çaresiz bir şeyler yapmaya çalışıyordu ama çocuk doğmamak için direniyordu sanki. Ne kadar zaman geçti kimse anlamadı. Bağırış, çığırış, hengamenin sonunda çocuk doğdu. Tüm kadınlar bebeğin başında toplandı.

- Oğlan!

Koro halinde sevinç çığlıkları civar tarlalara kadar yayılmıştı. Ebe kadın endişeliydi. Aynur baygındı. Kimse onun durumunun farkında bile değildi. Davut çocuğun sevincinden sarhoşa dönmüştü. Ebe kadının sözü balyoz gibi indi kafasına:

- Oğlum! Aynur’un durumu hiç iyi değil. Hemen ilçeye yetiştirmeniz lazım.

Sevinç kısa sürmüştü. Köyün öğretmeninin arabası hasta için hemen hazırlandı. Aynur yarı baygın yattığı yerden olan biteni yarım yamalak anlamaya çalışıyordu. Öleceğini hissetmişti sanki. Ebe ananın elini tuttu, gözlerini gözlerine dikti. Umutsuz, ferî sönmüş gözleri ebe kadını korkuttu.

- Söyle ebe ana! Boşa uğraşırlar değil mi? Sen çok gördün, bilirsin. Umut yok de bana. Rüyasını görmüştüm zaten. Bir kardelen açmıştı rüyamda. Erken açtı deyi siyah bir el onu koparıp atmıştı.

Sözler yarım kalmıştı belli ki. Ruhu bedeninden ayrıldığı halde eli hâlâ ebe ananın elindeydi. Bırakma dercesine sınımsız tutmuştu. Ebe ana bahtsız kadına duyacağından eminmiş gibi son sözlerini söyledi:

- Senin suçun yok kınalı kuzum, senin suçun yok. Eksik dilekti, eksik kaldı.

Şirin Şirin Değil Artık

Hani nakkaşlık yapardı Ferhat
Delikanlıydı, yiğitti, mertti
Hatta aşkından dağları deldi
Şirin asildi, namusluydu
Şirin şirindi o zaman

Hani Kays perişan oldu
Tutuştı da aşkından
Kays'a Mecnun dediler
Leyla leylaydı o zaman
Mecnun mecnundu

Yok değil
Şimdi de var
Nice Mecnun nice Ferhat
Var var olmasınada da
Bir gün Leyla'da gezer
Bir gün Aslı'da

Şirinler de var elbet
Bir gün Kerem'le yatıp kalkar
Bir gün Mecnun'la
Aramaz pek Ferhat'ı
Gerçi o da haklı
Bu aralar kafası karıştı

Geçenlerde Züleyha'yı gördüm
Yusuf'u arıyor
Neden Mecnun'da kaldığını
Neden aldattığını söyleyecekmiş
Durdurdum
Sus dedim
Şirin Şirin Değil Artık

Aşk aşk değil
Meşk meşk değil
Aslı aslı değil
Kerem kerem değil
Şirin Şirin Değil Artık

Fatma Sümer

Bir Yaprığın Serencâmı

Usul usul sokuldun
Kavruk bir ağustosun ardından
Bir dost gibiydin âdeta
Saçlarıma değen serin nefesin
Müptela etti, beni sana
Oysa nereden bilirdim
Yaprakların Azrail'i
Sonbaharmışsın meğer
Ölümü gizlemişsin, narin avuçlarında
Hani o işveli, nefesin var ya
Dallarında salınan onca yaprağın
Kıyametiymiş meğer
Sûruna üfleyen...

Ben aldandım sonbahar
Ben sana kandım
Ben sana sevdalandım
O efsunlu
O büyülü
Ölüm kokan nefesin
Eceli üfledi damarlarıma
Canım çekildi azar azar
Günbegün sarardı, soldu benzim
Ben katiline tutkun bir serseriyim
Sense, sana tutkun aşğın, ölüm sebebi

Can boğazımda artık
Mecalim kesildi
Ellerim kayıyor tutduğum dallardan
Ve düşünüyorum şimdi
Mağrurca baktığım
Kara toprağa...
Doğuşumu hatırlıyorum birden
Baharın ılgıt ılgıt üfleyen nefesiyle
Çiçeklenmiş bir dalda
Domurarak doğuşumu...

Nasıl serpilmiş, kundaklamıştık dalları
Ve kafa tutmuştuk gökyüzüne
Uzanmıştık âsîce
Ve hattâ,
Güneşe meydan okuyuşla gölgeledik toprağı
Şimdi yüz yüzeyim onunla
Mecalsiz benim uzanıyor bağrında
Oysa nasıl da şefkâtlymiş
Yüzünün karalığına inat.
Gülümsedi ruhuma
Dedi; korkma!
Heyhât
Düşmeyi gör hele
Benim dost bildiğim
Bir yaz boyu gölgelediğim insanlar var ya
Nasıl da zevk alıyor şimdi ölümünden
Her biri koşuşuyorlar delicesine
Cansız, sarı benzimin üzerine basarken
Şarkılar söylüyorlar ben matemle ağlarken
Çıtırdarken ruhumun kemikleri
Toprak “Gel!” dedi
Haydi gir koynuma
Toprağın yüzü kara
Toprağın yüzü soğuk amma
Gönlü sıcacıkmiş
Bir anne kadar sıcak

Ve ben ölümü yaşadım
Mâsum yüzlü sonbaharda
Şimdi bir ilahî tecelli bekliyorum
Bir “Kün!” emri
“Ölü toprağa can verdik...” diyen
Bir Yâsin ayeti...
Gelir mi o ba's
Gelir mi, bir baharda...

Sənsizlik

İslanır qədəhlər bəyaz şərəbla,
Bağlanır otaqda bütün qapılar.
Çıxır ayağından, atılır küncə,
Qırmızı dikdaban ayaqqabılar.

Çılçıraq üzünə saldıqca kölgə,
Oynayır üstündə sirli naxışlar.
Sənə üreyimi açardım bəlkə,
İndi içkiliyəm məni bağışla.

Bilirəm bu vüsal görüşlərindən,
Nə mən doyasıyam nə sən doyası.
Yayılır boynuma öpüşlərindən,
Çiyələk ətirli dodaq boyası.

Fırlanır başıma otaq, divarlar,
Elə bil zamandan alırıq qisas.
Bu gecə havada başqa sehir var,
Adı məhəbbətdir, adı ehtiras.

Sənsizlik o qədər ruhumu didib,
Bu qərib vüsalı göydən dərmişəm.
Səni qarış qarış İxtira edib,
Səni zərrə zərrə əzbərləmişəm.

Azmaram bu tanış cıgırı izi
Qəlbimdə adının fərqli yeri var
Bilirəm heç zaman anlamaz bizi
“Həyalı” adamlar, “doğru” adamlar...

İslanır qədəhlər bəyaz şərəbla,
Bağlanır otaqda bütün qapılar.
Çıxır ayağından, atılır küncə,
Qırmızı dikdaban ayaqqabılar.

Yenə Kimdir Darıxan

Yenə kimdir darıxan,
Göz yaşlarını axıdan,
Ya da qürurundan içini dağıdan?!
Yenə kim görür yuxuda məni,
Yenə kim deyir,
Deyə bilmədiklərini?
Öz - özünə cəsarətlə,
Öz - özünə hərarətlə...
Sakitlik...
İçimdə nəşə sızıldadı,
Sanki qımıldandı...
Yenə kimdir darıxan?!
Eşqini götürüb sevdiyi qadına
Təslim olmağı ar bilən
Sən ey kəs!
Darıxmağın kəs!
Mən ruhsuz, mən hissiz,
Deyiləm sevgisiz!
Qalırım nəfəssiz
Sən hər darıxanda,
Soluram həmişə
Axmaqlıq qarşısında!
Yenə kimdir darıxan,
Yenə kim görür yuxuda məni,
Yenə kim deyir,
Deyə bilmədiklərini...?!

Tamara Sadıq

Bayatılar

Mən aşiq , gülən gəlsin,
Dərdimi bilən gəlsin.
Vətənsiz keçir illər,
Göz yaşım silən gəlsin.

Qətl mənim fərmanım,
Fərmana yox dərmanım.
Vətəni qurtarmağa,
Qalmayıbdı gümanım.

Fələyin özü gəldi,
Qüssəsi sözü gəldi.
Mənim yaram ağırdı,
Əzrail özü gəldi.

Çiçəyim çiçəkləndi,
Gün dəydi göyçəkləndi,
Mən fələyə neylədim?
Məni tez ləçəklədi.

Mən aşiqəm, xəstəyəm ,
Yataqda can üstəyəm .
Məni tez yola salın,
Gedirəm, yol üstəyəm .

Dərdim yaman uludu ,
Dindirmə göz suludu .
Xəstəlik üzdü məni ,
Can əzrail quludu

Gül üstündə bülbüllər,
Ləpələninir sündüllər.
Sevgiyə bəslənsə gül,
Sevinəcək könüllər.

Gülün ətri xoş olar,
İyləyən bihuş olar
Yar yardan ayrı düşsə
Rəngi saralar solar.

Mən aşiqəm, nazı var,
Payızı var , yazı var.
Vədəsiz gülü dərşən
Səndən narazı olar.

Mən aşiq ,yorulmuşam ,
Yol uzun,yorulmuşam
Xocalım ,dərdin böyük
Çəkməkdən yorulmuşam .

Mən aşiq , ellər haray,
Qırıldı bellər, haray.
Doğrandı körpələrim ,
Yurda səpildi ,haray!

İgidlər igid öldü ,
Evin çırağı söndü.
Qızlar,təzə gəlinlər ,
Diri -diri gömüldü

Kadın

Hayal
Gönlüm cismimi bırakıp gittin hayal dünyasına
O dünya ferah dünyaydı
Hiç kötülük yoktu sıkıntı yoktu
Sevgi vardı fakat düşmanlık yoktu
Çiçekler açmıştı güller açmıştı
Yağmur damlaları musiki gibi
Şiril-şiril gerdanımdan akmıştı
Ne para ne pula ihtiyacım var
Her şey mükemmeldi her şey hazırды
Yârin nasıl olacak düşünmek akla gelmezdi
O kadar güzeldi hayal dünyası
Bundan ötesini zaten olmazdı
O kadar ferahtı o kadar serin
Rüya deldi uyanıktı vücudum
Fakat ben cismimden cüda uzakta
Hayal dünyasında gönlümü

Ziba Sevindik

Gəlmədin

Səni gördüm, vuruldum,
Bulaq kimi duruldum.
Gözləməkdən yoruldum,
Sən görüşə gəlmədin.

Axdı üzə göz yaşım,
Nələr çəkdi, gör, başım?
Nədən , könül sirdaşım,
Sən görüşə gəlmədin?

Gözlərimə gəldi tor,
Bu dünyaya baxdım kor.
Ürəyimə düşdü qor,
Sən görüşə gəlmədin.

Sən məni çox sevərdin,
Mənə könül verərdin.
“Gələcəyəm” deyərdin,
Sən görüşə gəlmədin.